

Ак. Индекс: 128-F132523
Београд, 12.12.2017.

Република Србија
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
КТПО. бр. 58/17
07.12.2017. године
БЕОГРАД
ЂО/АБ

На основу члана 51. став 3. ЗКП-а доносим 07.12.2017. године

РЕШЕЊЕ

Одбија се приговор адвоката Николе Чукановића против наредбе о обустави истраге Тужилаштва за ратне злочине Кти.бр. 01/14 од 01.03.2017. године, као неоснован.

Разлози

Адвокат Никола Чукановић из Београда, као пуномоћник оштећених је 29.11.2017. године поднео приговор поводом наредбе о обустави истраге Тужилаштва за ратне злочине Кти.бр. 01/14 од 01.03.2017. године, против осумњиченог Драгана Живановића а због кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. КЗЈ у вези члана 30. КЗЈ, наводећи да је заменик тужилаштва за ратне злочине који је поступао у овом предмету својим поступањем оштећене свесно искључио из поступака истраге и тиме им онемогућио да активно учествују у овом кривичном поступку, и начинио бројне неправилности током спровођења истраге, повреде одредаба Закона о кривичном поступку, непромереног односа према пуномоћнику оштећених...

Из увида у предмет Тужилаштва за ратне злочине Кти.бр. 01/14 произилази да су припадници 177. ВТОд Пећ били ангажовани у борбеним дејствима на сузбијању тероризма и претресу терена са циљем проналаска припадника "ОВК" на подручју своје надлежности – на територији Општине Пећ, у селима Љубенић, Ћушка, Павлане, Захач и другим местима у временском периоду од 27.03.1999. године па до 09.06.1999. године, те да је у тим борбеним активностима ова јединица вршила ратне злочине дана 01.04.1999. године у селу Љубенић и дана 14.05.1999. године у селу Ћушка, Захач и Павлане, како је то утврђено пресудом Вишег суда у Београду. Ратни злочин се огледа у нападу на цивилно становништво у селима која су имала за последицу смрт и тешке телесне повреде 138 цивила, расељавање цивилног становништва из својих села, одвајање војно способног цивилног, мушког, становништва и њиховом лишавању живота, а потом у пљачкању имовине цивилног становништва.

Осумњичени Живановић Драган је постављен за команданта 125. моторизоване бригаде са седиштем командне бригаде у Косовској Митровици на

дан 12.06.1998. године, ова бригада је током 1999. године била потчињена Приштинском корпусу под командом генерала Небојше Павковића. Зону одговорности ове бригаде представљале су територије Општине Лепосавић, Звечан, Косовска Митровица, Зубин поток, Србица, Вучитрн, Глина, Исток, Пећ и Дечани. На овом подручју налази се преко 500 села, па и села где су се догодили злочини који су у питању. Бригада је била посебно ангажована у борбама против јединица Ослободилачке војске Косова у рејону Бајгоре, Дреница и Руговске клисуре. Осумњичени командант био је овлашћен и дужан да доноси одлуке, поставља задатке јединица, контролише извршење тих задатака, захтева њихово доследно извршење без обзира на потешкоће које се појављују током њихове реализације.

Осумњичени у свом исказу није спорио чињницу да је 177. ВТ Пећ био претпочињен његовој јединици, али је тврдио да је до конкретног претпочињења дошло после 15.05.1999. године, дакле после извршених злочина на тој територији.

Надаље, из увида у списе предмета Тужилаштва за ратне злочине Кти.бр. 01/14 прозилази да је осумњичени командант 177. ВТО Пећ имао *de facto* власт над својим потчињенима, формацијским припадницима потчињених јединица потчињених јединица 125. Моторизоване бригаде од њеног оснивања, међутим не постоји ниједан доказ, писани документ или изјава сведока која би по својој садржини указала на то да је он имао такву власт и над припадницима 177. ВТО Пећ, па није имао разлога да реагује на евентуално негативно понашање њених припадника, што све упућује на закључак да осумњичени командант не може ни одговорати за поступак припадника овог одреда, већ одговорност за исте сноси командат Миладиновић Топлица, који је првооптужени за конкретне догађаје пред Вишим судом Београду.

Током вођења истраге о овој ствари Тужилаштво за ратне злочине је настојало да дође до доказа којима би се могло доказати стварно стање осумњиченог команданта 125. моторизоване бригаде, у томе да се припадници дела јединице Војнотериторијалног одреда који је потчињен осумњиченом по основу наредбе о претпочињавању спреман да изврши кривично дело Ратног злочина. Међутим, у доступној борбеној документацији нема извештаја са експлицитним садржајем о томе да се неко од потчињених спрема да изврши ратне злочине нити о извршеном ратном злочину у релевантно време и на назначеним местима, такође, расположива друга писмена документација не садржи такве податке нити су у војним архивима могли бити пронађени писани акти обавештајних органа и органа безбедности. Испитани сведоци нису пружили нити су хтели, или могли, да се изјасне о било којој чињеници или информацији из које би следовао закључак да су они сами, по својој линији рада, имали разлога да знају да су припадници интервентног вода 177. ВТО Пећ спремали да изврше ратне злочине нити су о томе извештавали осумњиченог команданта усмено, или писмено, достављајући њему писмене информације на основу којих би се то могло закључити. Сведоци су јединствени у својим тврдњама да никада нису чули за злочине у селима у околини Пећи у којима су се дешавали конкретни ратни злочини, већ да су о њима сазнали после рата или из штампе у време подизања оптужнице против извршилаца овог злочина.

Надаље, из спроведене истраге Тужилаштва за ратне злочине произилази да је неспорно утврђено да осумњичени командант није имао радио везу са

командантом 177. ВТО Пећ, Миладиновић Топлицом, у овој истрази сведоком, већ је Миладиновић био у могућности да комуницира са командантом Војног одсека Пећ, сведоком Андрић Душком, а касније и са сведоком Николић Ђорђем, тада командантујућим чланом штаба 125. моторизоване бригаде, или преко сведока Јовић Светозара, тадашњег мајора, члана команде ВО Пећ, а осим тога треба имати у виду и чињеницу да осумњичени није био на лицу места у време вршења злочина, нити су злочини извршени на очиглед осумњиченог команданта, већ је он у време вршења злочина био удаљен десетинама километара од овог места, у Дреници, а потом Дечанима, или се налазио у обиласку јединица на подручју Ђаковице. Ове околности, удаљеност од лица места и непостојање непосредне радио или друге везе на терену, у критично време, између осумњиченог и команданта јединице чији су припадници вршили злочине реално доводи у питање могућност команданта да може имати сазнања о стању на терену у време извршења конкретне акције, или о понашању појединих припадника одреда, као и да уопште има предству о томе шта се дешавало у селима Љубенић, Ћушка, Плављане и Захач, па да је имао разлога да на адекватан и ефикасан начин реагује у циљу спречавања извршења конкретних злочина.

Надаље, из истраге спроведене од стране Тужилаштва за ратне злочине произилази да конкретна истрага није могла довести до крајњег циља, односно до доказа који би потврђивали изнети став у наредби за спровођење истраге да су кривична дела почињена због пропуста осумњиченог команданта да на прави начин контролише снаге под својом командом и да спречи поједине припаднике јединице да врше кривична дела па се не може извести непосредан закључак да је он својим пропуштањем, нечињењем или неизвршењем дужности допринео извршењу кривичног дела Ратног злочина.

ЗАМЕНИК
РЕПУБЛИЧКОГ ГЛАВНОГ
ТУЖИОЦА
Ђорђе Остојић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
РЕПУБЛИЧКО ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО

Бр. _____
20 _____ год.

БЕОГРАД
(назив и седиште пошиљача)

Број ... Ктпо - 58/17

Предмет пошиљке ...
Дети и речнице

ЛИЧНА ДОСТАВА

ПОШТАРНА ПЛАЋЕ
ПОШТЕ КИТ БЕОГРАД 45

081217
1992

6

Прималац:

ггв. Никола Чукаровић

Дечанска бр. 12

11000 Београд

R 08835

0,025